Milena Busquets

Până şi asta o să treacă

Traducere din limba spaniolă
de Dorina-Maria Ivan

POLIROM
2015

8

Elisa apare într-o fustă mini de blugi, un maiou alb și niște sandale argintii care nu se potrivesc cu nimic. E foarte bronzată și-și poartă desprins părul lung și mătăsos. Mă gândesc cu oarecare invidie că s-a îmbrăcat așa pentru Damián. E complet diferit să te îmbraci pentru un bărbat anume față de atunci când te îmbraci pentru toți bărbații, în general, sau pentru nimeni în mod special, adică așa cum mă îmbrac eu în ultima vreme. Oricum, oamenii cei mai eleganți tind să fie cei care se îmbracă pentru ei înșiși. Nu e înaltă și are un corp frumos, suplu și feminin care gravitează în jurul fundului ei. Mereu când îi spun că-mi plac mâinile ei, nervoase, fine și aproape la fel de mari ca ale mele, în ciuda diferenței de înălțime, îmi răspunde cu modestie: „Sunt mâini cu care să faci treabă". Și așa e, sunt mâini practice și realiste, nu mâini cu care să spinteci lei, ca ale bărbaților care-mi plac mie, nici mâini cu care să spinteci inimi, să invoci zeii și pe care să porți inele antice, cum erau ale tale, deși sunt sigură că și ele știu să potolească febra și să împrăștie coșmarurile. Dacă n-ar fi ea, cred că am rămâne nemâncați

în fiecare zi. Cum nu știm să gătim, Sofía și cu mine am fi în stare să ne hrănim numai cu iaurturi, pâine prăjită și vin alb. Iar copiii noștri sunt așa de sănătoși și de puternici, că uneori am impresia că le e de ajuns numai să-i uzi un pic la rădăcină.

O să luăm cina acasă la Carolina și Pep, unde o să fie și Hugo, cel mai bun prieten al lui Pep, care petrece câteva zile la ei. Alt bărbat cu care să cochetez, îmi spun într-o doară, în vreme ce Elisa și Sofía vorbesc despre pantofi.

În clipa aceea urcă Edgar, tot numai picioare și mâini aurii, lungi și elastice. Nico e încă precum un cățeluș delicios, Edgar deja se transformă în cerb. Se apropie cu mers plictisit, indiferent, măturând aerul, așa cum merge întotdeauna în prezența mea de când s-a făcut adolescent, de parcă ar fi o corvoadă de nesuportat să se afle în oricare dintre locurile prin care trece sau de parcă le-ar mai fi văzut de un milion de ori. Și la fel vorbește, îi e lene să termine cuvintele, să povestească, să explice, e în viață și cu asta, basta. Cam o dată pe lună, îi vine cheful de vorbă timp de două ore neîntrerupt și îmi povestește toate pățaniile lui de la școală, dar aproape că a pierdut darul vorbirii, cel puțin când discută cu mine, și o face trăncănind împiedicat în timp ce mănâncă și se strică de râs, pentru că puseurile lui de locvacitate tind să aibă loc numai la cină; eu, în ciuda faptului că mă străduiesc intens să rămân concentrată și-mi ascut auzul la maximum, nu înțeleg aproape nimic din ce-mi

zice. Apoi, deodată, după ce mi-a repetat fiecare întâmplare de trei ori, se uită la mine, își dă seama că vorbește cu maică-sa, îmi spune că sunt surdă ca un perete și nu mai scoate o vorbă până luna următoare. Cealaltă conversație pe care o avem o dată pe lună e parcă desprinsă din *O viață minunată*.

— Vă dați seama ce norocoși suntem? Uitați ce copaci frumoși! Uitați-vă la strada asta. Trageți adânc aer în piept, le spun în momentele de euforie vitală care mă cuprinde din când în când, din pricina vinului, a unor sărutări sau pur și simplu a corpului meu, care în clipele acelea mi se pare un cadou, cu vigoarea lui sau cu ultimele picături de tinerețe din el.

Atunci, Edgar mă privește perplex, în vreme ce Nico oftează din rărunchi și-mi spune că știau deja toate astea, că le-am mai spus de-o mie de ori și că strada aceea care mi se pare mie acum atât de nemaivăzută este chiar strada noastră, pe care trecem de patru ori pe zi, și că ce vrea el e să mergem și noi o dată la Florența, cum i-am promis acum doi ani. Tu mereu îl amenințai cu mersul în Egipt. „Dacă nu ești cuminte, nu te mai duc în Egipt", îi spuneai. În cele din urmă, revoluția și boala ta v-au împiedicat să mai plecați. Ultima călătorie pe care ai vrut să o faci era la Florența. Când ți-am spus că nu sunt în stare să am grijă și de tine, și de Edgar în același timp, că dacă ți se făcea rău acolo, așa de departe, nu știu cum ne-am descurca – în Barcelona începuse deja baletul ambulanțelor, al scaunelor cu rotile și al

incursiunilor la Urgențe, în zori – te-ai supărat foarte tare pe mine și m-ai acuzat că mereu stric tot. Marisa voia să meargă la Roma și i-am promis că o duc eu când iese din spital, plănuiserăm să se mute o vreme la tine în casă, unde avea să mă învețe să gătesc faimosul ei gazpacho și crochetele acelea legendare, de vreme ce nici nu se punea problema să se întoarcă să locuiască singură la Cadaqués. Dar era prea târziu. Nici măcar n-am fost acolo când a murit așa de pe neașteptate, cum n-am fost nici în cele două zile de dinainte, complet oarbă în fața faptului că în spital viața trece mai repede decât în afara lui, că fitilurile ard mai iute, că viața și moartea, ca Road Runner și Wile E. Coyote din desenele animate, dau ture furibunde pe coridoarele aseptice, fentând, în goana lor frenetică și înflăcărată, infirmierele și vizitatorii, intrând în derapaj și distrugându-ne viața. Poate că toți rămânem cu câte o călătorie nefăcută, toți plănuim călătorii când sunt deja imposibile, de parcă am încerca să cumpărăm timp pe datorie, deși știm că al nostru s-a terminat și că nimeni n-ar putea să ne mai dăruiască nici măcar un minut în plus. Trebuie să fie de nesuportat să ai încă ochii deschiși și să știi că există locuri pe care nu le vei mai vedea niciodată, că ți se închid toate mutările posibile, chiar sub ochii tăi.

Când ajunge în capul scărilor, Edgar ne privește cu dispreț pe toate trei și mormăie:

— Mi-e foame. Mergem?

Imediat după aceea urcă Daniel și Nico însoțiți de Úrsula, care se uită la noi trei și exclamă:

— Vai, dar ce frumoase sunteți!

Sofía s-a îmbrăcat cu o rochie indiană superbă de culoarea vinului, lungă până la glezne și acoperită de minuscule oglinjoare rotunde, pe care a cumpărat-o de la un magazin de antichități, și și-a pus niște cercei mari de argint. Eu port pantalonii mei fucsia din bumbac decolorat, care acum cad de pe mine, o cămașă ponosită de mătase neagră imprimată cu cărtițe mici și verzi și o brățară veche de-a maică-mii, pe care uneori o iubesc și care alteori mă strânge ca o cătușă. Elisa s-a îmbrăcat de parcă ar ieși să danseze salsa. Iar Úrsula poartă un tricou galben foarte strâmt, cu niște palmieri argintii pe el și o pereche de blugi vineții cu două numere mai mici. Arătăm de parcă am fi de la circ. Din fericire, copiii, cu tricourile polo, bermudele și papucii lor de plajă, ne aduc o anume respectabilitate estivală.

Carolina și Pep au un mic apartament pe terasamentul superior rândului de locuințe cu a noastră, chiar deasupra casei în care stăm noi, parte dintr-un complex de apartamente de vacanță construite și ele tot la începutul anilor '70, din ciment vopsit în alb, cu scări de lemn roșiatic, coridoare largi și ferestre mari, cu o vedere superbă asupra satului și golfului. Când eram mică, apartamentele au devenit un soi de comună hippie, ocupate de tot soiul de personaje excentrice din întreaga lume, și-mi amintesc cum în fiecare seară mă duceam la culcare auzind muzica, râsetele și gălăgia acelui grup de frumoși naufragiați estivali care, odată sfârșită vara, se întorceau

în Olanda, în Statele Unite sau în Germania și care mie mi se păreau cei mai exotici și mai fascinanți oameni din lume. Apoi eu am crescut, tinerii hippie au îmbătrânit, iar apartamentele au început să fie ocupate de oamenii moderni, respectabili și bogați ai anilor '90. Dar noi, cei care în copilărie am avut norocul să putem trage cu ochiul pe gaura cheii la ultimele zvâcniri ale spiritului anilor '60, la eliberarea sexuală, la libertatea în stare pură, la setea de distracție, la puterea și îndrăzneala fără margini ale tinerilor, n-am scăpat neatinși de el. Cu toții avem paradisuri pierdute în care, de fapt, nu ne-am aflat niciodată.

Pep și Hugo prepară cina. S-au îmbrăcat ca pentru o noapte de vară. Blugi proaspăt spălați, Pep cu un tricou vechi și decolorat artistic, iar Hugo cu o cămașă de un alb strălucitor, cu mânecile suflecate. Sunt amândoi bronzați. Hugo face footing, poartă brățări împletite, miroase discret a paciuli și vanilie și se pare c-ar fi manager la o firmă. Pep e fotograf, se rade în cap, are o voce profundă, e înalt și slab, sensibil, discret și foarte amuzant. Se vede că sunt prieteni apropiați de mulți ani, își povestesc anecdotele numai pe jumătate, se iau mereu peste picior și când vorbesc unul despre celălalt mereu adaugă „prietenul meu". Nu există fisuri între ei, nici îndoieli, se întâlnesc în fiecare săptămână ca să bea bere și să se uite la meciuri. Uneori sunt puțin invidioasă pe prietenia între bărbați; văzută de afară, pare un drum mai deschis și mai puțin anevoios decât cel al prieteniei